REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U PULI-POLA
Kranjčevićeva 8, 52 100 Pula-Pola

Poslovni broj P-211/2026-13

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Puli - Pola, po sucu toga suda Mirni Mačešić-Biscuoli kao sucu pojedincu, u građansko pravnoj stvari tužitelja **Špinjača Ivica** iz Supetra, Bana Josipa Jelačića 31, OIB 54248300411, zastupan po punomoćniku Josip Valić, odvjetnik iz Pule, protiv tuženika **Otp banka d.d.** iz Splita, Domovinskog rata 61, OIB 52508873833, zastupan po punomoćniku Alan Alagić, odvjetnik iz Pule, **radi utvrđenja ništetnosti**, nakon zaključene glavne rasprave održane 09. listopada 2026. u prisutnosti tužitelja osobno, punomoćnika tužitelja i punomoćnika tuženika, a objavljene dana 30. listopada 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna odredba čl. 5. Ugovora o kreditu broj: 99491/05 sklopljenog 22.12.2005. između tužitelja kao korisnika kredita i tuženika kao kreditora koja odredba glasi:

"čl. 5. Naklada za obradu kreditnog zahtjeva: 1,00% od iznosa odobrenog kredita-minimalno 200,00 kuna, a naplaćuje se jednokratno odmah po potpisu ugovora."

II. Nalaže se tuženiku da tužitelju naknadi trošak parničnog postupka odmjeren u ukupnom iznosu od 1.329,64 eura, u roku od 15 dana.

III. Odbija se zahtjev tuženika za naknadu troškova postupka u cijelosti

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je kao korisnik kredita sa tuženikom kao kreditorom, odnosno njegovim pravnim prednikom, tadašnjom HVB Splitska banka d.d. sklopio ugovor o kreditu 22.12.2005. pod brojem: 99491/05. U predmetnom ugovoru u čl. 5. da je ugovoreno kako tuženik ima pravo na naknadu za obradu kreditnog zahtjeva i to 1% od iznosa odobrenog kredita, odnosno minimalno 200,00 kuna a koji iznos da tuženik može naplatiti jednokratno odmah nakon potpisivanja ugovora. Nadalje navodi kako mu je tuženik 27.12.2005. upravo na ime obrade zahtjeva i odobravanja kredita naplatio iznos od 205,00 CHF, odnosno današnjih 129,33 eura. Tužitelj nadalje ističe

kako je tuženik po predmetnom kreditu koji je u naravi potrošački ugovor kao trgovac sam sastavio tekst ugovora te se unaprijed radilo o tuženikovom formuliranom standardnom ugovoru te ga je kao takvog tužitelju dao na potpis kao potrošaču. Ističe kako sa tuženikom prije potpisivanja ugovora nikad nije pregovarao niti o jednoj ugovornoj odredbi pa da nije imao niti utjecaj na sadržaj istih. Smatra da je to dovelo do značajne neravnoteže u pravima i obavezama ugovornih strana a sve na štetu tužitelja kao potrošača. Tvrdi da nije bio informiran o predmetnoj naknadi te da nije znao koje mu to troškove banka naplaćuje kao jednokratnu naknadu prilikom sklapanja ugovora. Smatra da je predmetna ugovorna odredba iz čl. 5. ništetna i nepoštena sukladno čl. 49. st. 2. u svezi s čl. 81. i 87. Zakona o zaštiti potrošača. Predlaže da se njegov zahtjev usvoji i da mu se naknadi trošak parničnog postupka.

2. U odgovoru na tužbu tuženik u cijelosti osporava tužbeni zahtjev tužitelja. Navodi kako nije sporno da je tuženik naplatio naknadu za obradu kredita u iznosu od 205,00 CHF, dana 27.12.2005.

3. U dokaznom postupku pročitan je ugovor o kreditu od 22.12.2005., dopis banke od 09.01.2025., izvansudski dopis tužitelja na strani 9 spisa, pročitan je iskaz tužitelja.

4. Tužbeni zahtjev tužitelja osnovan je u cijelosti.

5. Predmet spora je zahtjev tužitelja za utvrđenje ništetnim odredbe članka 5. Ugovora o kreditu broj: 99491/05 od 22.12.2005. sklopljenog između tužitelja kao korisnika kredita i tuženika kao kreditora, koja se odnosi na jednokratnu naknadu koja se naplaćuje prilikom prvog korištenja kredita.

6. Između stranaka nije sporno:

- da su tužitelj kao korisnik kredita i tuženik kao kreditor sklopili Ugovor o kreditu broj: 99491/05 od 22.12.2005. kojim je kreditor odobrio i stavio na raspolaganje tužitelju iznos od 20.5000,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti – nenamjenski kredit,

- da je tuženik od tužitelja dana 27. prosinca 2005.sukladno čl. 5. Ugovora o kreditu naplatio naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od 205,00 CHF,

- da tužitelj u ovom predmetu vezano za predmetni ugovorni odnos spram tuženika ima status potrošača,

7. Sporno je da li je ugovorna odredba iz čl. 5. Ugovora o kreditu broj: 99491/05 koja govori o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva a koja naknada se naplaćuje u iznosu od 1,00% od iznosa odobrenog kredita, odnosno minimalno 200,00 kuna a naplaćuje se jednokratno odmah po potpisu ugovora ništetna.

8. Radi utvrđenja spornih činjenica u ovom predmetu saslušan je tužitelj koji u svom iskazu navodi da je sa pravnim prednikom tuženika 22.12.2005. zaključio sporni ugovor o nenamjenskom kreditu . Tužitelju je predmetni kredit trebao radi adaptacije stana u kojem i danas živi. Krediti nije bio dovoljan za kompletnu adaptaciju stana. Tužitelj je u međuvremenu kredit otplatio u cijelosti. Iz iskaza tužitelja proizlazi da se isti obratio tuženiku sa zahtjevom da mu se odobri kredit za adaptaciju stana. Tuženik

mu je ponudio predmetni ugovor u CHF valuti tvrdeći da je to stabilna valuta i da se tužitelju isplati uzimati ugovor u toj valuti. Tužitelj je bio potpuno neuka stanka i u cijelosti je poklonio vjeru djelatnicima tuženika. Niti o jednoj ugovornoj odredbi se nije pregovaralo . Kad je tužitelju odobren krediti rečeno mu je da će se naplati i sporna naknada . Tužitelj je na to pristao bez pogovora ili prethodnom pregovaranju jer mu je od stane banke rečeno ako na to ne pristane da mu kredit neće biti odobren.

Tužitelj je prosječna osoba koja se ne razumije u bankarstvo te prema ocjeni suda iskreno govori kako je vjerovao djelatnicima banke sa kojima je pregovarao. Kada je došao kod tuženika bankarica da mu je sugerirala da uzme kredit u švicarcima jer da je to najsigurniji kredit. Tužitelj navodi da ju je poslušao jer da joj je vjerovao te da je smatrao kako osoba u banci ne bi njemu nešto loše preporučila.

9. Tužitelj prilikom pregovaranja za predmetni kredit nije imao mogućnosti postavljati nekakve svoje uvjete glede osiguranja kredita, kamata i troškova jer su uvjeti banke bili takvi da ukoliko želiš kredit moraš prihvatiti njihove uvjete ili kredit nećeš dobiti.

Isto se tako sjeća da su mu prilikom isplate kredita uzeli od kredita 205,00 CHF na što se isti nije bunio jer u protivnom mu krediti ne bi bio odobren; a da su mu oni rekli da je to ulazna naknada i da to mora platiti. Tužitelj navodi da nikada nije dobio prije zaključenja ugovora nekakve pisane uvjete o tim spornim naknadama niti mu je bankar osobno objasnio na što se odnose te naknade već da su mu rekli da to svi plaćaju i da se tu ništa ne može učiniti. Tužitelj navodi da nije bio upoznat sa ulaznim naknadama banke prije zaključenja kredita, niti u usmeno ni u pisanom obliku. Navodi da se sa bankom nije mogao uopće pregovarati već si mogao potpisati unaprijed pripremljeni ugovor ili odustati.

10. Sud je iskaz tužitelja prihvatio u cijelosti, ocijenivši ga istinitim i uvjerljivim, uz napomenu da ni tuženik njegov iskaz nije osporio.

11. Iz iskaza tužitelja utvrđeno je da tekst ugovora sastavio tuženik kao kreditor te da tužitelj o spornim odredbama nije mogao pregovarati jer mu takva mogućnost nije ostavljena. Upravo suprotno, tužitelj u svom iskazu u više navrata ističe da nije znao što znače te naknade. Utvrđeno je da banka tužitelju uopće nije objašnjavala ulazne naknade iz ugovora i što to on točno plaća i zašto. Tužitelj nije dobio nikakav pisani dokument što te naknade u naravi predstavljaju i koju vrstu troškova banke pokrivaju.

12. Uzimajući u obzir predmetna činjenična utvrđenja, zaključuje se da tuženik nije dokazao svoje navode istaknute u ovom postupku. Tuženik nije dokazao da se o navedenim odredbama pojedinačno pregovaralo. Upravo suprotno, iz iskaza tužitelja utvrđeno je da pregovaranja nije bilo već je banka diktirala uvjere kreditiranja, a sve da je tužitelj i dobio neke informacije prije sklapanja ugovora o kreditu, iste nemaju značaj pojedinačnog pregovaranja.

13. Naime, ugovor o kreditu reguliran je odredbom članka 1021. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine 35/05, dalje: ZOO/05), kojom je propisano da se banka obvezuje korisniku kredita staviti na raspolaganje određeni iznos novčanih sredstava na određeno ili neodređeno vrijeme, za neku namjenu ili bez utvrđene

namjene, a korisnik se obvezuje banci plaćati ugovorene kamate i iskorišteni iznos novca vratiti u vrijeme i na način kako je ugovoreno.

Povrh predmetne obveze korisnika kredita, druge novčane obveze korisnika nisu zakonski predviđene. Navedeno ne sprječava ugovaranje obveze korisnika da snosi banci nastale troškove, međutim ne način kako je ugovoreno predmetnom ugovornom odredbom uzimajući u obzir da je odredbom članka 81. stavka 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj, dalje ZZP/03) propisano da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

14. Iz naslova i sadržaja predmetne ugovorne odredbe (čl. 5. ugovora) proizlazi da je ugovorena naknada za obradu kreditnog zahtjeva u visini 1,00 % od iznosa odobrenog kredita koja se naplaćuje prilikom jednokratno prilikom potpisivanja ugvora. Analizirajući naslov i sadržaj predmetne odredbe te cijeneći iskaz tužitelja, utvrđeno je da je predmetna odredba suštinski nerazumljiva i nejasna. U predmetnoj ugovornoj odredbi uopće nije naznačeno na što se predmetna naknada odnosi i što se njome plaća. Nije čak navedeno niti ono što tuženik sada u ovom postupku navodi, a to je da je riječ o trošku obrade kredita i trošku osiguranja kredita. Jedino što se može zaključiti analizom predmetne odredbe jest da se tuženiku određuje obveza plaćanje jednokratne naknade u visini razmjernoj iznosu kredita. Pri tom niti na koji način iz teksta ugovora ne proizlazi što ta naknada predstavlja niti zašto je određena upravo u toj visini.

15. Dakle, banka nije na transparentan i provjerljiv način postupala sastavivši ovakve ugovorne odredbe, a tuženik u ovom postupku nije dokazao navod o tome da predmetne naknade predstavljaju trošak obrade kredita i trošak osiguranja kredita, a s time u vezi i pozadinu načina određivanja visine naknade. Predmetni navodi tuženika su paušalni jer tuženik ne elaborira što to podrazumijevaju troškovi obrade i koliko oni iznose, niti ne obrazlaže o kojim troškovima osiguranja govori. U tom smjeru tuženik niti ne predlaže izvođenje odgovarajućih dokaza.

Time tuženik, tek sada, u parničnom postupku samo formalno pokušava iznijeti što predmetne naknade predstavljaju jer se u naslovu i tekstu predmetne ugovorne odredbe uopće ne navodi na što se ista odnosi. U takvim okolnostima, ovaj sud dijeli stav tužitelja da je plaćanje predmetnih naknada nametnuto tužitelju kao uvjet od strane banke za ishodovanje kredita. Na takav zaključak upućuje dodatno okolnost da je visina naknade povezana s iznosom kredita i određena u postotku, što bi značilo da je paušalno određena i kao takva ne predstavlja konkretne i specifične troškove nastale banci. U suprotnom, takve bi troškove banka mogla s lakoćom dokazati.

16. Slijedom svega navedenog, ovaj je sud utvrdio da je navedena odredba netransparentna, apstraktna i nerazumljiva, a time nepoštena prema korisniku kao potrošaču, u smislu odredbe članka 81. stavka 1. tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača.

17. Nadalje, nepoštenje banke ogleda se i u tome što je plaćanje predmetnih naknada ugovoreno kao uvjet isplate kredita. S tim u vezi valja istaknuti da je u presudi Europskog suda pravde od 30. travnja 2014. u predmetu poslovni broj C-84/19 i C-

224/2019 navedeno da čl. 4. st. 2. Direktive 93/13/EEZ treba tumačiti na način da ugovorna odredba potrošaču ne mora biti samo gramatički razumljiva, što u ovom konkretnom slučaju znači da u ugovoru moraju na transparentan način potrošaču biti objašnjeni razlozi i pojedinosti mehanizma određivanja i obračuna naknade za odobravanje kredita, tako da potrošač na temelju točnih i razumljivih kriterija može predvidjeti ekonomske posljedice koje iz toga za njega proizlaze.

18. Stajališta suda EU u tumačenju i primjeni Direktive 93/13/EEZ jasno naglašavaju važnost (informiranog, upućenog) obavještavanja potrošača prije sklapanja ugovora o ugovornim uvjetima i njihovim posljedicama. Takvo obavještavanje od bitne je važnosti za potrošača jer će samo na temelju prethodne, potpune i razumljive obavijesti potrošač biti u situaciji razumno shvatiti i predvidjeti posljedice i ekonomske učinke koje za njega može imati sklapanje ugovora s takvim ugovornim odredbama.

19. Praksa suda EU iz predmeta C-26/13 od 30. travnja 2014. odraz je ustaljenog stajališta da se potrošač nalazi u slabijem položaju u odnosu na poduzetnike (u konkretnom slučaju banku), kako u pogledu pregovaračke snage tako i u pogledu razine obaviještenosti, odnosno položaja koji vodi do pristanka na uvjete koje je poslovni subjekt prethodno sastavio, bez mogućnosti utjecaja na njihov sadržaj. Upravo zbog tog slabijeg položaja potrošača Direktiva 93/13/EEZ obvezuje države članice da propišu mehanizam koji će osigurati da bilo koja ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo može biti podvrgnuta ispitivanju kako bi se ocijenilo je li eventualno nepoštena.

20. Nakon utvrđenja bitnih okolnosti da tužitelj kao korisnik kredita s tuženikom kao kreditorom nije posebno pojedinačno pregovarao o ugovornoj odredbi iz čl. 5. Ugovora, da je predmetna odredba bila unaprijed formulirana od strane tuženika, a tužitelj kao korisnik kredita nije imao utjecaja na njen sadržaj te potom cijeneći utvrđenja o nedostatku transparentnosti vezano za navedenu odredbu, valja se osvrnuti na značaj i posljedice takve nepoštene odredbe za tužitelja kao korisnika kredita.

Cijeneći okolnost da je tuženik tužitelju kao uvjet za isplatu kredita prethodno nametnuo plaćanje naknade na temelju nerazumljive, neprovjerljive i paušalne odredbe, sud je ocijenio da je navedena odredba doprinijela značajnoj neravnoteži u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja. Pri tom visina iznosa naplaćene nakade nije uopće od utjecaja za utvrđenje značajne neravnoteže, jer bi bilo koji iznos naplaćen za uslugu koja nije pružena odnosno čiji nastanak i visina nije određena, doveo do značajne neravnoteže. Svako suprotno tumačenje opravdavalo bi ugovaranje nepoštenih odredaba jer za sobom nose teret manjih iznosa, što je nedopustivo.

21. Slijedom svega navedenog, sud je utvrdio da je navedena ugovorna odredbe nepoštena u smislu članka 81. stavka 1. ZZP/03 (članka 96. stavka 1. ZZP/07), a time ništetne u smislu članka 87. ZZP/03 (članka 102. ZZP/07) te nastavno u smislu odredbe članka 322. stavka 1. u vezi članka 324. stavka 1. ZOO-a. Stoga je prihvaćen deklaratorni tužbeni zahtjev tužitelja i odlučeno je kao izreci ove presude.

22. Prema čl. 323. st. 1. ZOO/05 u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijena u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje.

23. Tužitelj stoga imaju pravo na restituciju iznosa isplaćenog na temelju ništetne odredbe Ugovora o kreditu po pravilima ZOO/05 o stjecanju bez osnove zajedno sa zateznim kamatama od dana plaćanja odnosno stjecanja od strane tuženika kao nepoštenog stjecatelja (čl. 1111. ZOO/05 kao opće pravilo i čl. 1115. kao pravilo o opsegu vraćanja). To stoga što je tuženik na temelju navedene ništetne odredbe ugovora o kreditu nezakonito naplatio naknadu od tužitelja.

Pritom, stav je ovoga suda da je tuženik nepošten stjecatelj jer je, s obzirom na odredbu čl. 87. ZZP/03, već u trenutku sklapanja Ugovora o kreditu mogao znati da je navedena ugovorna odredba o naknadi nepoštena, posljedično ništetna i da mu, sve ono što na temelju tako ugovorenih odredbi bude primio, ne pripada.

24.Sudsko utvrđenje ništetnosti odredbe mora imati za posljedicu ponovnu uspostavu pravne i činjenične situacije potrošača u kojoj bi se nalazio da takve odredbe nije bilo. Utvrđenjem ugovorne odredbe ništetnom potrošač stječe pravo na restituciju svih neosnovano isplaćenih iznosa od trenutka sklapanja ugovora neovisno o tome kada je utvrđeno da je ugovorna odredba ništetna.

25. Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi članka 154. stavka 1. u vezi sa člankom 155. ZPP-a i na odredbama Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika. Sud je tužitelju priznao troškove zastupanja po punomoćniku odvjetniku i to za sastav tužbe, sastav dva pisana podneska i pristup na dva ročišta za glavnu raspravu u sveukupnom iznosu od 500 bodova. Imajući u vidu vrijednost boda od 2,00 eura i PDV od 25% tužitelju na ime odvjetničkog troška pripada iznos od 1.250,00 eura. Tom iznosu valja pridodati trošak plaćanja sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 26,55 eura i na presudu u iznosu od 53,09 eura sveukupan trošak koji pripada tužitelju iznosi 1.329,64 eura.

Tuženik nije uspio u sporu pa je njegov zahtjev za naknadu parničnog troška u cijelosti odbijen kao neosnovan.

U Puli 30. listopada 2026.

Sudac

Mirna Mačešić-Biscuoli

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba. Žalba se podnosi ovom sudu, u tri istovjetna primjera, u roku od petnaest (15) dana od dana ročišta za objavu presude za stranku koja je bila uredno obaviještena o ročištu za objavu, odnosno od dana primitka ovjerenog prijepisa presude za stranku koja nije bila uredno obaviještena o ročištu za objavu. O žalbi odlučuje nadležni županijski sud.

Dna:
1. tužitelju po punomoćniku
2. tuženiku po punomoćniku

MIRNA MAČEŠIĆ-BISCUOLI

Elektronički potpisano: 30.10.2026T09:45:35 (UTC:2026-10-30T08:45:35Z)
Provjera: https://epotpis.rdd.hr/provjera
Broj zapisa: c6aa144e-d045-474f-8255-29712469c6a2

Općinski sud u Puli - Pola

Broj zapisa: **9-3088f-68b35**

Kontrolni broj: **08403-589c6-d9bc1**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Puli - Pola** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.